

[Weikop.]

klare sit forslag; hvordan i alverden skal man da så kunne tage stilling til det?

Må jeg så lige spørge om en ting, for hvis den højtærede handelsminister bare kan svare ja eller nej på det, vil det måske kunne klare et begreb. Kan SAS-selskabet, der jo driver store restauranter, fremtidig få bevilling til sit SAS-hotel?

Handelsministeren (Baunsgaard): Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Weikop, at jeg ikke gav det ærede medlem det råd at gå ud og prøve. Jeg sagde netop, at jeg turde ikke give det råd; der er da en forskel.

Jeg er ikke i tvivl om, hvad svage drikke er. Det er ikke-spiritusholdige drikke, og efter dette skulle det ikke være så forfærdelig svært at definere, hvad svage drikke er. Der blev spurgt, om kaffe var en svag drik, men kaffe er, når den leveres til en restaurant eller en hotelvirksomhed, ingen drik, det er et fast stof, og derfor skulle heller ikke det spørgsmål volde vanskeligheder.

Det sidste spørgsmål, det ærede medlem hr. Weikop rejste, om SAS måtte drive hotelvirksomhed, vil efter min bedste bedømmelse afhænge af, om SAS er leverandør og forhandler af stærke drikke. Er det ikke det, berøres de jo slet ikke af denne lovgivning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Albertsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om folkeskolen.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1551; fremsættelsen i tidenden sp. 3735).

Lovforslaget sattes til forhandling.

K. B. Andersen: Det forslag om ændringer i folkeskoleloven, som vi i dag skal behandle, er en helt klar og konsekvent videreførelse af de betydningsfulde ændringer, vi gennemførte i 1958. Jeg vil gerne have dette sagt klart straks: lovforslaget burde altså, hvis den højtærede minister ikke, som rimeligt er havde følt sig bundet af de sædvanligt gældende former, have heddet „forslag til lov om videreførelse af skolereformen af 1958“. Det er nemlig det, det drejer sig om. Her er ikke tale om brud eller lapperier, men om en videre udbygning af de ideer, som et stort flertal her i tinget dengang gav sin tilslutning.

Den bestemmelse i lovforslaget, der har vakt mest opsigt, er lovhjemmelen for indførelse af det 10. skoleår på frivillig basis. Den højtærede minister citerer i bemærkningerne af læseudvalgets blå betænkning nr. 1 bl. a. følgende, som jeg også gerne vil citere:

„Den til realeksamen knyttede uddannelse er jo 10-årig. Det må på baggrund heraf anses for ganske rimeligt, at elever, der gennemgår 8.-9. klasse, har mulighed for at få en lige så lang uddannelsestid inden for folkeskolens rammer, uden at de skal overføres til realafdelingen. Der må tilvejebringes lighed med hensyn til antallet af trin inden for de to afdelinger.“

Kortere og klarere kan det i og for sig ikke siges. Det er et spørgsmål om balancen inden for folkeskolen. Der er jo ingen, der finder det særlig påfaldende, at der kræves 10 år for at nå frem til afslutning af den folkeskolegren, der hedder realeksamen, og som netop er en gren af folkeskolen, hverken mere eller mindre og ikke, som nogen tror — måske navnlig personalechefer bl. a. i etaterne — verdens ottende vidunder. Det må være lige så rimeligt, at der i andre dele af folkeskolen gives denne frivillige mulighed for en videre uddannelse gennem et tilsvarende åremål.

Lovforslaget giver kommunerne samme forpligtelser over for det 10. skoleår i fortsættelse af det 8. og 9., som de jo allerede har for det 10. år i realafdelingen. Det bør ikke kunne chokere nogen.

Der er skolefolk, som mener, at dette 10. år ikke hører hjemme inden for folkeskolen, og at ungdomsskolen skulle påtage